

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Barendrecht; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Het lijden tegemoet en bonden Hem.

Johannes 18 : 12c

In het wereldlijk heilgdom was de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen. Dit alles was schaduw en onderpand van Christus. Had ook alleen maar betekenis door Hem, Die in de volheid des tijds gekomen is en Die geboren is om te lijden en te sterven.

Zo is er een voorhof in Christus' lijden, wat we Gethsémané noemen, zo een heilige in Zijn lijden, Gabbatha, en het heilige der heiligen, Golgotha.

In de voorhof werden de offerdieren gebonden om geofferd te worden. Christus, het ware Paaslam, is ook gebonden om geofferd te worden. Dit is geschied in Gethsémané, de voorhof van Christus' lijden.

En bonden Hem, zo lezen wij. De tijd is aan-gebroken, waarvan Jezus gezegd heeft, dat Hij zou overgeleverd worden in de handen van de zondaren.

Vanuit de lichtende Paaszaal gaat Jezus met Zijn discipelen over de beek Kedron naar de donkere olijvenhof Gethsémané. Daar strijdt Hij Zijn strijd alleen. Jezus' ziel is innerlijk bedroefd, ja bedroefd tot de dood toe. Aan het eind van dit geestelijk worstelperk spreekt Jezus tot Zijn discipelen: „Laat ons opstaan, want hij, die Mij verraadt, is nabij”.

Daar nadert dan de bende, die Jezus zoekt. Met zwaarden en stokken zijn ze gewapend. Judas kust Jezus en gebruikt deze kus als een teken om Hem de bende aan te wijzen.

Wij lezen in Johannes 18 : 12: De bende dan en de oversten over duizend en de dienaars der Joden namen Jezus gezamenlijk en bonden Hem.

Ja, Jezus' handen zijn gebonden en dat is een verschrikkelijke tegenstrijdigheid.

Want wat waren die handen? Dat waren reddende, genezende, zegenende en nodigende handen. Deze handen hebben nooit anders dan goed gedaan.

En nu komt daar een bende met zwaarden en stokken om Jezus te binden. Hem te binden. Die gezegd heeft: „Wie overtuigt Mij van zonde?” En daarom, als iemands handen gebonden moeten worden, dan moeten dat handen zijn van iemand, die ze bezoedeld heeft met het bloed van zijn medemens, dat moeten handen zijn van een boosdoener.

Daarom kunnen we begrijpen, dat Petrus in verontwaardiging en woede ontstoken is en hij het zwaard opneemt om daarmede te zeggen: blijf af van die heilige, goedgevoelde en zegenende handen. We kunnen in die weg ook de wenende vrouwen van Jeruzalem begrijpen, ziende Hem de weg betreden, de via dolorosa. Neen, wie ook gebonden moest worden, maar Jezus allerminst.

Doch hoort wat Jezus zegt tot Petrus: Steek uw zwaard in de schede.

En nadat Christus is opgestaan zegt Hij tot de Emmausgangers: *Moest* de Christus niet al

deze dingen lijden en also tot Zijn heerlijkheid ingaan?

Ja, hier wordt vervuld: dit is uw ure en de macht der duisternis. Maar dit is ook de ure van eeuwigheid bepaald: „Het Lam, Dat geslacht is voor de grondlegging der wereld”. En zo klinkt Jesaja's profetie: de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem. En we zien deze gebonden handen en worden herinnerd aan hetgeen dezelfde profeet zegt: Hij heeft Mij gezonden om de gebondenen vrijheid uit te roepen. En dan denk ik aan het woord van Christus: „Heden is deze profetie in uw oren vervuld”.

En als zo het licht opgaat over Jezus' lijden en al wat van Hem gezegd werd door psalmodie en profetie, dan zien we de borgtocht van Christus' verzoening aangebracht door voldoening, dan wordt Hij gebonden om te ontbinden. Hij gevangen om gevangenen door dood, duivel en hel te prediken opening der gevangenis, loslating, vrijlating, redding uit de slavernij der zonde en de duivels.

Hier heeft een Goddelijke wisseling plaats. En dat overeenkomstig dat verbond, dat bezegeld is door het bloed van Golgotha.

Ge weet hoe op de grote verzoendag twee reine vogels genomen werden door de hand van de Hogepriester. Eén werd geslacht en het bloed van dit offerdier werd opgevangen in een vat met rein water. Doch de andere werd gedoopt in dat bloed en werd vrijgelaten. De bloeddruppels op de vederen van de vrijgelaten vogel verkondigden de dood en betaling door bloed en zagen op het plaatsbekledend lijden van de Middelaar.

Ja voorwaar, dan worden die gebonden handen, verlossende, genezende en zegenende handen. Dan zie ik hierin reeds de profetie van een Middelaar, Die als Hij gaat scheiden op hemelvaartsdag Zijn handen zegenend uitbreidt over Zijn kerk. Ja dan zijn het de handen waarin de Vader Zijn eeuwige liefde heeft verzegeld. En zien we door die handen de verzoening aangebracht; de wet vervuld, de Vader verheerlijkt. Maar ook ziet de Vader Zijn volk in Christus rein gewassen in Jezus' bloed, gerechtvaardigd in Hem, en zingt de kerk: Gij vindt in gunst en niet in wraak Uw lust, de hitte van Uw gramschap is geblust.

Maar zal dat ook voor u gelden, mijn medezondaar, op weg naar de eeuwigheid? Dan hebt ge eerst uw eigen handen, doch niet alleen uw handen, maar ook uw voeten, ja uw bestaan voor God leren kennen, als een gebondene in banden van de dood.

En zijt ge nu begonnen om zelf die banden los te maken, althans om dit te trachten door de werken der wet? Door uzelf te reinigen en op te knappen en daardoor een onderwerp uzelf te maken voor genade en voor Christus? O, dan zult ge ervaren, dat ge uw banden wel

VAN DE ADMINISTRATIE

Weer ontvingen wij een drietal bladen retour, met de mededeling: adres onbekend, n.l. Mevr. M.W. Groeneveld, Gronausestraat 305, Enschede, A. C. de Jong, Zuiderzeeweg 14, Emmeloord, en P. v.d. Bijl, Ceintuurbaan 93, Bussum. Wie kan mij helpen aan de juiste adressen? Als u dit leest is het laatste no. van de 3e jaargang verschenen. Wij willen allen hartelijk danken voor de steun, die ons werd geboden, zodat ons blad weer ongehinderd kon verschijnen. De vele reacties, die wij ontvingen, getuigen dat de Heere mede ons blad wil gebruiken tot zegen zowel voor het persoonlijke zieleleven, als tot leiding in het kerkelijke leven, wat vooral in de laatste tijd openbaar kwam. Ook mochten wij gedurende deze 3e jaargang weer veel financiële steun ontvangen, wat ons bevestigde in het vele werk, dat de administratie medebrengt. Deze laatste verantwoording geeft wel een bijzonder hoog bedrag, waarvan wij melding mogen maken, n.l. f 468,20, w.o. een gift van f 200,— uit M. Onze hartelijke dank daarvoor. U ziet hieruit de liefde, tevens waardering voor ons blad. De vele overbetalingen spreken voor zichzelf. Wij willen voorts allen dank zeggen, die één of meerdere abonnees ons toezonden en ons adressen zonden voor proefnummers. Wie verblijdt ons een volgende maal? Ons gironummer is 704350 t.n.v. Administratie „Bewaar het Pand”, v. Eeghenstraat 14, Alphen a.d. Rijn.

v.d.L.

Naschrift

Ons blad mag zich in een klimmende belangstelling verheugen. Op onze laatste redactie-vergadering kwam na voren de vraag of het niet wenselijk is, dat hier en daar correspondenten aan het werk gaan om abonnees te werven. In bepaalde streken moeten daarvoor mogelijkheden zijn. De ervaring leert, dat de activiteit van een enkel persoon goede resultaten oplevert. Wie hiervoor wat gevoelt, gelieve zich met onze administrateur, de heer Van der Lee, in verbinding te stellen.

B.

vaster kunt maken, maar dat ge ze in der eeuwigheid niet los kunt maken.

Neen, geen losmaking van uw banden dan alleen in Christus. „Indien de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, dan zult gij waarlijk vrij zijn”.

En als die banden ontbonden zijn, zijn er dan geen banden meer? Voorwaar, er zijn na het losmaken van onze banden in statelijke zin, nog zoveel banden in het standelijke leven. Doch daar willen we hier in dit bestek niet verder over uitweiden. Maar er zijn andere banden, ja dan zijn er banden, die ons binden aan Hem. Zalige banden, liefdebanden, zoete banden, die ons binden aan Christus en Zijn volk.

Zoete banden, die mij binden

Aan het lieve volk van God.

Gewis, het zijn mijn hartevrinden,

Hunne taal mijn hartetolk.

Doch bovenal banden, die ons binden aan Hem, Die het Hoofd is van het gehele lichaam, maar om nu ook Jezus' voetstappen te drukken. Zijn vernederde en lijdende voetstappen. Want zo wij één plant zijn met Hem in Zijn vernedering, zo zullen wij het ook zijn in Zijn wederopstanding. Want voorwaar, al Gods volk wordt hier gelijkvormig gemaakt aan het vernederde beeld van de gekruiste Christus, maar dit is ook het onderpand en de profetie, dat zij Hem ook gelijkvormig zullen zijn in Zijn verheerlijking. „Zo wij met Hem lijden, zullen wij ook met Hem verheerlijkt worden”.

En is de band der liefde zo sterk, dat we met de dichter uitroepen:

Leer mij Uw lijden recht betrachten,
In deze zee verzinken mijn gedachten.

S.

S.

De Christinnereis is voor jong en oud

5

Wij hebben ons er over verblijd, dat de jeugdige Barmhartigheid tot het besluit gekomen is met Christinne mee te reizen op de weg naar het beloofde land, als de enge poort daartoe voor haar geopend mocht worden. Maar als dat nu eens niet plaats heeft, wat dan? In deze poort gaat het toch om het persoonlijk bezit van de onberouwelijke keus. Met de genade van Christinne komt zij er niet door.

Wordt de droefheid naar God gemist, dan is het niet mogelijk de weg van de waarachtige bekering te betreden. Van Godswege alleen kan ons die poort in Christus geopend worden, daar Hij het hart kent.

Vindt Barmhartigheid bij de enge poort geen onthaal, dan zal Christinne er in moeten berusten tot smart van haar hart. Want met haar hart is zij aan deze jongedochter verbonden. Naar hetgeen ons door Scherpzinnig is medegedeeld, keert Barmhartigheid niet terug als de poort voor haar gesloten blijft, want dat is haar onmogelijk. Zulke mensen, waarvan zij er één is, blijven net zo lang wenend en smekend voor de poort liggen, totdat die geopend wordt.

Zonder dat zij het wist, heeft Scherpzinnig in haar hart gekeken. Hij heeft het werk van Gods genade in haar bespeurd en daarvoor heeft hij krediet. Het hart dat met de band der liefde aan de Heere verbonden is, laat niet los en keert niet terug naar de wereld.

Maar, zo wordt ons hier met ernst gevraagd, had Barmhartigheid dat wel mogen doen? Zonder toestemming van haar ouders en familie had zij de stad toch niet mogen verlaten, al was zij meerderjarig?

Werkelijk, het is zo, de Schrift houdt het ouderlijk gezag hoog en daaraan heeft men zich te onderwerpen in alle dingen, die recht en billijk zijn, al is men ook meerderjarig geworden. Maar het komen tot de onberouwelijke keus mag nooit afhankelijk gesteld worden van het ouderlijk gezag. De Heere heeft in de eerste plaats en boven alles recht op ons hart en leven.

Wel heeft het ouderlijk gezag zich uit te strekken over de kinderen om hen op te wekken en aan te sporen de Heere te zoeken en te vrezen. Die plicht hebben zij bij de Doop al van Godswege aanvaard. Hij wil dat het is een smeken tot Hem om de vervulling van de beloften van het verbond in het hart en leven van de kinderen. Maar daarover hebben de ouders in de stad Verderf geen kommer. En dat was Barmhartigheid bij het verlaten van de stad tot droefheid, al heeft zij dat niet direkt uitgesproken.

Toen Christinne haar zag wenen, dacht zij dat wel. Wie weent vanuit zijn eigen ongeluk, weent daarbij ook over dat van een ander. En op de vraag waarom zij weende, werd door Barmhartigheid geantwoord: „Helaas! zou ik niet bedroefd zijn als ik bedenke in welk een toestand mijn arme betrekkingen zich bevinden, die in onze zondige stad achterblijven? En wat mijn smart nog groter maakt, is dat zij niemand hebben, die hen onderricht of hen bekend maakt met het lot, dat hun wacht”.

Vanuit dat kernachtige antwoord, dacht Christinne aan het wenen van haar man. Wenende en biddende heeft hij bij zijn komst tot bekering zijn gezin vermaand en gesmeekt met hem mee te gaan. Want op het achterblijven in de stad zou het eeuwig verderf hen treffen. Maar ach, die roepstemmen werden toen door haar niet ter harte genomen. En vanuit die grote afkerigheid is zij nu door Gods genade met haar kinderen gehoorzaam geworden in het verlaten van de stad.

Al sprekende en wenende en soms ook wel weer eens blijde zijnde in het smaken van Gods goedertierenheden, is dit vluchtende gezelschap gekomen bij de poel Twijfelzucht, die als men er in valt, de poel Moedeloosheid genoemd wordt. Komt men vanwege de redeneringen van het ongeloof door twijfelzucht tot het wankelen, dan valt men bij het verlies

van zijn evenwicht in de modder van moedeloosheid.

Begrijpelijk is het dat de reizigers over deze vlakke gewoonlijk geen vaste gang hebben. Te meer, daar zij nog heel weinig geoefend zijn in het geloof, is het bij hen meer een leven bij het gevoel, dat nooit een vaste gang heeft. Maar bij het gaan door de enge poort wordt dat anders, dan krijgt men zijn vastigheid meer in Christus.

Deze geestelijke vluchtelingen zijn bij dat alles ook nog vermoeid vanwege de vele worstelingen tot bevrijding van hetgeen hen bond aan de verschrikkelijke stad, die zij kwamen te verlaten. Met vele bezwaren zijn zij gepakt en gezakt de poort uitgetrokken. En zo bevinden zij zich nu op een weg waarvan zij nog nooit iets goeds gehoord hadden. Voor de hele stad was de poel Moedeloosheid het grootste schrikbeeld.

Allen, die vanuit deze poel of uit vrees voor deze poel teruggekeerd waren, spraken waar-schuwend tot hen, die zich gereed maakten de stad te verlaten.

Doch hoewel deze oprechte reizigers dat wisten en zwak van moed en klein van krachten waren, zo hadden zij toch door alles heen goedertieren gedachten van de Heere. En vanuit dat leven bij Gods goedertierenheden werden zij gedurig versterkt tegenover de moedeloosheid van het ongeloof.

Tot hiertoe hield Scherpzinnig in gehoorzaamheid aan zijn Goddelijke opdracht een wakend oog over dit geestelijk reisgezelschap, daar hij met de gevaren van de poel goed op de hoogte was. Hij zag dat zij van stap tot stap kwamen te letten op de stenen van Gods beloften. En vandaar uit hadden zij een zuchtend en biddend leven om ontferming van de Heere.

Waren zij van deze regel der heilige voorzichtigheid afgeweken door niet te letten op de gevaren van de poel, dan was hij natuurlijk tevoorschijn getreden.

Het moet ons steeds duidelijker worden dat een recht gebruik van Gods beloften niet bestaat in een blote beschouwing, maar in de gebondenheid van het hart aan de troon van Gods genade.

ATTENTIE

Geloofst gij ook wat gij leest?

Door alle eeuwen heen heeft de vijand zijn scherpe kritiek laten gelden op de betrouwbaarheid van het Woord van God.

Dat begon al in het paradijs. „Is het ook dat God gezegd heeft?”

Dit twijfelwoord zaaide de vader der leugen reeds in het hart van Eva. En zo is het doorgegaan door alle eeuwen heen tot op de dag van vandaag. Vooral in onze dagen kunt ge het bekende geluid weer horen: „Is het ook dat God gezegd heeft?” Is de Bijbel wel waar? Is de Schrift betrouwbaar? Vroeger kwam dit uit de kring van de vrijzinnigheid, maar vandaag beluistert ge dezelfde klanken van Schriftkritiek in de kringen zelfs van het gereformeerd belijden.

Het boekje van Prof. Kuitert benadert deze Schriftkritiek op een heel voorzichtige manier. De inzet van heel zijn gesprek is: „verstaat gij ook hetgeen gij leest”? Verschillende teksten worden dan bijgebracht, die door het menselijk verstand toch niet verstaan worden. De weg wordt dan opengebroken voor allerlei vorm van Schriftkritiek, waar de ouderen geen raad mee weten, en waardoor de jongeren in het moeras van twijfel en ongeloof worden gebracht. Stelsels als het Materialisme, Evolutionisme en Darwinisme worden min of meer met een christelijk kleed omhangen. Ontdekkingen van de natuurwetenschap worden gebruikt om de Schriftgegevens on-

Vanuit het Woord werd deze reizigers genade, kracht, leiding en bewaring beloofd in de weg der gehoorzaamheid, om daarvan biddende tot Hem gebruik te maken. Door niet te letten op de stenen van Gods beloften, komt men in een onvruchtbaar gebedsleven. Dat maakt de gebedstelefoon als het ware stuk, zodat de hulp van boven niet kan worden ingeroepen. Met een bepaalde bedoeling trad Scherpzinnig hier dus niet op de voorgrond. Vanuit de verte zag hij nauwkeurig op het gebruik van de stenen, die door de zorg Gods over deze reizigers daar gelegd waren. Kwamen zij van stap tot stap op de geijkte stenen van Gods beloften te steunen tot onderhouding van het zuchtende en biddende leven, dan kwam hij hen daarin niet te storen. Al loopt het kind een beetje wankel van stoel tot stoel, dan laat de moeder het kind toch ook ongestoord zijn gang gaan, want zo moet het leren lopen.

Van hard lopen is hier geen sprake, want de stenen zijn vanwege de modder die hier heen gespoeld wordt, in een meerdere of mindere mate altijd glad, zodat de reis met struikelingen en wankelingen gepaard gaat.

Tot roem van Gods genade hebben wij het op te merken, dat niet één van dit reisgezelschap is gevallen in de greep van twijfelzucht en moedeloosheid. En door deze volharding in het goede heeft het zwakke geloof versterking verkregen.

Door gebondenheid aan de troon van Gods genade bleven zij gaan op de weg der gehoorzaamheid en dat werd door de Heere bekroond met een zoete vertroosting vanuit Zijn Woord. Het was wel niet een inkomenende waarheid tot bevestiging in de staat der genade, maar een voorkomende waarheid tot onderwijzing en bemoediging op de weg. Door de indachtigmakende werking van de Heilige Geest werden deze woorden: „Zalig is zij, die geloofd heeft, want de dingen die haar van de Heere gezegd zijn, zullen geschieden”, hun dierbaar.

Door deze bemoediging kreeg het hart meer hoop op de vervulling van Gods beloften. Een vervulling, die men niet alleen nodig heeft bij het gaan door deze poel, maar ook bij het gaan door de enge poort van Gods welbehagen.

Nijkerk

R.Kok

van de Schrift. Op het terrein van het echte christelijke leven geldt daarom niet in de eerste plaats: verstaat gij wat ge leest, maar wel: *geloof* gij wat gij leest?

Zo begint onze Nederlandse geloofsbelijdenis dan ook met de woorden: „Wij *gelooven* allen met het hart en belijden met de mond”. „Wij *gelooven* dat deze Heilige Schrifture de wil van God volkomenlijk vervat, en dat al hetgeen de mens schuldig is te *gelooven* om zalig te worden, daarin genoegzaam geleerd wordt” (art. 7). „Alle deze boeken alleen ontvangen wij voor heilig en kanoniek, om ons *geloof* daarnaar te reguleren, daarop te gronden en daarmede te bevestigen! En wij *gelooven* zonder enige twijfeling al wat daarin begrepen is, en dat niet zozeer omdat ze de kerk aanneemt, en voor zodanige houdt, maar inzonderheid omdat ons de *Heilige Geest* getuigenis geeft in onze harten, dat ze van God zijn” (art. 5).

Gaat het dus over het *verstaan* zonder meer, dan zeggen wij: neen!

Dat begint al bij het eerste Bijbelwoord: „In den beginne schiep God de hemel en de aarde”.

Verstaat ge dat? Verstaat ge dat met uw menselijk verstand? Dan zegt u: neen! Maar wat lezen wij in Hebr. 11 : 3?

„Door het *geloof* verstaan wij dat de wereld door het Woord Gods is voorbereid, also dat de dingen die men ziet, niet geworden zijn uit dingen die gezien worden”.

Verstaat ge wat ge leest over de schepping van de mens, over het spreken van de slang, over de zondeval in het paradijs..... ga zo maar voort, de gehele Bijbel door, zouden wij dan niet telkens moeten verklaren: ik versta dat niet, ik begrijp dat niet? Gelukkig! zo mogen wij wel zeggen, want wat zou er dan nog overblijven voor het *geloof*?

Maar nu is het geloof een vaste grond der

dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.

Dat geloof, door Gods Geest in het hart gewerkt, heeft dan één punt waarop het terug kan vallen en dat is: Daar staat geschreven! Bekend is in dit verband het eenvoudig getuigenis van die vrouw: ik weet dat twee maal twee vier is, maar zou de Schrift zeggen dat twee maal twee vijf is dan zou ik mijn z.g.n. „weten” herzien, en zou ik toch de Schrift geloven.

Hier is het „weten”, de „wetenschap” ondergeschikt gemaakt aan het geloof in wat de Schrift zegt.

Zouden wij van die eenvoudige vrouw niet veel kunnen leren?

Zou het verstandelijk begrijpen van de zaligheid eens zondaars de plaats moeten innemen van het kinderlijk geloof, dan zou de zaligheid geen zaligheid, de genade geen genade meer kunnen zijn. Juist het geloof opent de weg van het wonder! Het wonder van de schepping etc. en ook het wonder van de herschepping! Het wonder van het zalig worden om niet door het geloof, door de verlossing, die in Christus Jezus is.

Staan wij dan naar de beleving van dat wonder!

Dan geven wij al wat onbegrijpelijk is ten opzichte van natuurwetenschap en Schrift aan God over, in de belijdenis des geloofs, dat God Zich niet vergist; in de belijdenis tevens, dat de natuurwetenschap nog lang niet af is, vandaar dat zij zich telkens weer moet herzien, maar dat de Schriftopenbaring wel af is! Laten wij dan nederig afwachten tot de natuurwetenschap óók af zal zijn, want dan zal blijken dat de Heere, de Auteur van de Schrift, Zich niet heeft vergist en dat het geloof in de onfeilbaarheid van de Schrift niet beschaamd is uitgekomen. *Geloof* gij zó wat gij leest?

M. Baan

Voor de jeugd

Beste jongelui!

Toen „Bewaar het pand” in huis kwam, heb ik eerst gekeken of mijn „stukje” er in stond, want ik wist niet of er al dadelijk plaats voor zou zijn. De eindredakteur, weet u, heeft altijd nogal wat kopy in voorraad. Dat is natuurlijk wel wenselijk, zoals jullie wel zullen kunnen begrijpen. Om een blad altijd weer gevuld te hebben, daar komt heel wat voor kijken. Maar het stond er in. En..... het is gelezen. Twee dagen daarna kreeg ik er al een brief over. Geen boze brief gelukkig, neen. Het was een brief van een oudere, die getuigde van hartelijke instemming en blijdschap. Dit heeft ons bemoedigd en het mag jullie, jongens en meisjes, ook bemoedigen. Misschien zeg je: Waarom? Wel hierom, omdat er uit blijkt dat er meerderen, ja ik mag wel zeggen „velen” zijn, die jullie een warm hart toedragen. Ze leven met jullie mee in deze tijd, die zo vol brandende vragen is.

Uit deze brief heb ik ook menen op te mogen maken, dat de afstand tussen jong en oud heus niet zo groot is als men wel eens denkt en zegt. Want dat weten jullie ook wel, zo wordt er wel eens gedacht en

ouderen klagen over de jeugd en zeggen: Ze ontglipt ons, je kunt ze niet meer vasthouden, je bent ze kwijt, ze is heel anders, ze denkt heel anders, ze spreekt heel anders, ze doet heel anders enz. Het is allemaal anders.

De jonge mensen klagen dan op hun beurt weer over de ouderen. Ze zeggen: De ouderen begrijpen ons niet, ze willen ook niet eens naar je luisteren, ze schijnen hun tijd niet te verstaan, van de problemen die er vandaag zijn weten ze niets af en daarom moeten we onze weg maar zoeken, aan de ouderen hebben we niets, enz.

Wanneer men wederzijds zo denkt en redeneert, ja dan dreigt er inderdaad een kloof te ontstaan tussen oud en jong, die er m.i.z. helemaal niet behoeft te zijn. En die is er ook niet, wanneer men waarlijk open wil staan voor elkander.

De ouderen moeten naar de jongeren luisteren en bedenken dat ze zelf ook jong geweest zijn en toen ook met heel veel problemen rondliepen, die ze nu misschien vergeten zijn of er overheen gekomen zijn en er daarom maar niet meer aan denken. Men kan dan nu, vanuit de hoogte, een soort farizeïstische houding aannemen en vandaar uit de jeugd zoeken te benaderen. Dat voelen onze jonge mensen wel heel goed aan en dat stoot, met recht, af. Zo moet het niet.

De jeugd daarentegen, moet ook niet denken dat met deze generatie het licht pas is opgegaan en dat men het nu eigenlijk pas begint te weten. Men loopt dan ook gevaar, dat men als jongen of meisje bij zichzelf een soort hoogmoed gaat kweken, in deze geest dat men denkt: de ouderen zijn „ouderwets”, die hebben nog nooit iets geleerd, wij studeren, wij weten het. Een zodanige levenshouding bedroeft de ouders en kan ook tot „afstoting” leiden.

Jullie gevoelen zelf wel, zo moet het ook niet, want dan raak je inderdaad elkander kwijt. Het moge waar zijn, dat onze jonge mensen tegenwoordig meer letters eten, in menig opzicht, dan de ouderen, het is evenzeer waar dat de ouderen de zoon meer op hebben zien komen dan de jongeren, waarmede ik dit maar zeggen wil, dat bij de ouderen een zekere levensrijpheid is uit ervaring, die de jongeren nog missen.

Oud en jong moeten voor elkander open staan. Ik heb expres het woord „oud” voorop gezet, omdat ik van de ouderen mag verwachten, dat zij de eersten zijn, krachtens hun levenswijsheid, die dit beseffen.

„Voor elkander open staan”, dat is ook alweer geen eenvoudige zaak. Want de praktijk leert dat men, zelfs al slaapt men op één bed, toch zo heel ver bij elkander vandaan kan leven. O zeker, men spreekt dan wel met elkaar over de dingen van alle dag, over het weer enz., maar verder komt men niet. Men

A.B.

EVANGELISATIE

Het was een bijzondere en betekenisvolle opdracht, die de opgestane Heere Jezus Zijn discipelen gaf: „Gaat henen in de gehele wereld, predikt het Evangelie alle creaturen”, Mark. 16 : 15. Het was tevens een opdracht voor de kerk, door de eeuwen heen, en het is ook nu nog naar Zijn bevel: in Zijn Naam te prediken bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem. Dit laatste: beginnende van Jeruzalem, wordt lang niet altijd verstaan, brengt vaak ergernis voort. Wij trouwe kerkgangers behoeven toch niet meer beëvangeliiseerd te worden? Integendeel, als gelovigen hebben wij juist de boodschap door te geven, moeten wij mensen tot Jezus leiden.

En nu is het waar, men kan de Bijbel niet prediken of men moet Christus prediken, heeft eens iemand gezegd, doch even waar is het dat men Christus niet prediken kan of men moet bekering en vergeving der zonden prediken. En dit wordt heel vaak gemist in de z.g. georganiseerde evangelisatiearbeid. Het is ons wel eens opgevallen, dat juist onder het activistisch christendom er velen gevonden worden, die niet verstaan dat de prediking van zonde en schuld, van ellende en verlossing, een prediking is naar de mensen toegekeerd. Men wil de opdracht aan de apostelen, prediken in Zijn Naam, volgen, doch ergert zich als een predikant in navolging van de apostelen onverbloemd de zonde, de breuk, het dodelijk gezwel aanwijst.

En is het niet een grote weldaad wanneer u uw zonden gepredikt worden? Want het kwaad wordt u niet alleen aangewezen, maar ook een weg ter ontkoming!

Het is opmerkelijk, dat juist in deze tijd van vervlakking en verwereldlijking velen zich roepen voelen het Evangelie te verkondigen. Op zichzelf beschouwd zouden we dit als een verblijdend teken moeten zien. Helaas wordt zo vaak een Evangelie zonder inhoud gebracht, wordt geëvangeliiseerd zonder daartoe van 's Heeren wege geroepen te zijn. Profeten,

die beschaamd zullen worden, al dragen zij een haren mantel, Zach. 13 : 4.

Want bezien wij de opdracht, die Jezus Zijn discipelen gaf, nader, dan is het van 's mensen zijde bezien een niet te volbrengen opdracht is, om n.l. gezonden te worden als schapen onder de wolven. Zij hebben Mij vervolgd en zullen ook u vervolgen, en: wie is tot deze dingen bekwaam? Het gaat immers om zulke hoogst ernstige zaken. Zaken die dood en leven raken, doch ook de eer Gods bedoelen. Van de zijde Gods echter een zekere vervulling, een alleszins uitvoerbare opdracht. Voor degenen die Hij daartoe roept, is het Zijn kracht, die in zwakheid volbracht wordt. Die God roept tot evangelist, die Hij roept om van Hem te getuigen, wordt niet alleen door Hem gezonden, doch ook bekwaamd. Ik zal u mond en wijsheid geven, Luk. 21 : 15. Zelfs in de ure der beproeving bekwaamt Hij om te spreken: Zijt niet tevoren bezorgd, zegt Jezus, wat gij spreken zult, en bedenkt het niet, want gij zijt het niet die spreekt, maar de Heilige Geest, Mark. 13 : 11.

Zo bekwaamt de Heere die Hij zendt om het goede te boodschappen, om heil te doen horen, met de gaven des Geestes, Die hen in alle waarheid leiden zal. Zo bekwaamt en verwaardigt Hij ook Zijn kinderen om de overvloedige lof des Heeren te boodschappen, Jes. 60 : 6. Wanneer David bidt om door Gods Geest bekwaamd te worden: dan, zegt hij, zal ik de overtreders Uw wegen leren en de zondaars zullen zich tot U bekeren.

Aan het geroepen worden, zowel ambtelijk als persoonlijk, tot het evangeliseren gaat wat vooraf. We vinden dit o.a. bij de roeping van Mozes, van Paulus en wat God van Zijn volk getuigt: „Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen”, Jes. 43 : 21. Onbekwamen, onwilligen in zichzelf roept, bekwaamt en zendt God. Hij vervult hen met en leidt hen dóór Zijn Geest, Die de Werkmeester des geloofs is. Want, hoe zullen zij prediken indien zij niet gezonden worden? Rom. 10 : 15.

A.B.

blijft voor elkaar vreemdeling. Ik heb de mensen in massa wel eens vergeleken bij een grote boekenkast. Wanneer je voor een boekenkast staat, dan kijk je alle boeken op de rug. Dan kunnen ze heel mooi zijn. Maar je kijkt er niet „in”. Zodoende weet je van de inhoud van het boek niets. Wil je dat te weten komen, dan moet men het boek ter „inzage” nemen. Men moet het open doen en lezen. Zo kun je achter de inhoud komen.

Zo is het nu ook met ons leven. Wanneer oud en jong zó voor elkander willen openstaan, dan ontdekt men dat de grondvragen van het leven niet zoveel van elkander verschillen. Dan komen oud en jong menigmaal als heel gewone schepselen uit de bus. Dan gevoelen de ouderen, als ze eerlijk zijn, zich helemaal niet gelukkig. Dan moeten de jongeren zeggen: En als wij eerlijk zijn, dan gevoelen we ons ook niet gelukkig. Dan ontdekken beiden, hoe men het ook doet of waar men het ook zoekt, dat de ronde wereld het driekante hart van de mens toch niet vullen kan. Dit komt omdat men samen, van huis uit, God kwijt is. Als men dit eerlijk voor elkander weten wil, dan heeft men om te beginnen elkander gevonden. Dan komen jong en oud op de knieën terecht om de Heere te zoeken. Dan is er tussen jong en oud, dacht ik, geen afstand meer.

Mijn jeugdige vriend of vriendin, is er dat ondefinieerbare, dat zo moeilijk te zeggen leegtegevoel bij jou? Ouderen, als jullie eerlijk zijn, tobben jullie daar ook mee? Ach, schaamt dan jezelf niet voor elkander, maar zoekt de Heere nog terwijl Hij te vinden is en roept Hem aan terwijl Hij nabij is. Doet het samen en bedenkt dat voor zodanige zoekers een rijke belofte in Gods Woord staat: Die zoekt die vindt, die bidt die ontvangt en die klopt die zal worden opengedaan. Kan de Heere het nog royaler zeggen?

Zo gij Zijn stem dan heden hoort;
Gelooft Zijn heil- en troostrijk woord.
Verhardt u niet, maar laat u leiden.
Jullie vriend Ds. H. C. v.d. Ent

Naar de Catechisatie 55

De VOORZIENIGHEID GODS (vervolg)
In voorspoed dankbaar!

De vraag is wel eens gesteld: wat zou het gemakkelijkste zijn? In tegenspoed geduldig, of in voorspoed dankbaar? En dan schijnt men te denken: in voorspoed dankbaar.

In de eigenlijke zin is het vanzelf zo, dat het voor de mens en voor Gods kind beide even moeilijk, ja onmogelijk is en dat tot beide Gods genade noodzakelijk is. Want van onszelf zullen we in tegenspoed niet geduldig zijn, in de zin zoals we het verklaard hebben, onder Gods wil te buigen. De nood op zichzelf leert niet bidden, maar alleen wanneer de Heere de tegenspoed aan het hart heiligt. Zo is het ook met de dankbaarheid.

In voorspoed, wanneer alles zo goed gaat, kan men wel zeggen: God is goed. Maar wanneer alles bij de handen wordt afgebroken, wanneer het ene leed na het andere komt, ja om dan te belijden: de Heere is goed, daartoe is wel bijzondere genade van node. Paulus sprak van: roemen in de verdrukkingen.

De mens is van nature geneigd om aan de weldaden gewend te worden, ja met de weldaden zich van God af te keren en te eindigen in het vlees, in zichzelf. Deze weeldetijd laat dit schrikbarend zien! Er kunnen ook wat schone geloften gedaan worden op een ziekbed. En wat komt daarvan meestal terecht? Vaak nog harder en vijandiger zijn dan voorheen. De Heere getuigde van Israël: „Als Jeschurun vet werd, sloeg hij achterover”.

We zien het ook in de gelijkenis van de genezing van de tien melaatsen. Alle tien werden ze genezen, doch slechts één keerde terug tot zijn Weldoener om Hem te erkennen. En dit was nog een vreemde, een samaritaan!

Dankbaar zijn. Wat verstaan we hieronder? Is dat wat we zo dikwijls kunnen horen: Wij danken U, Heere of Vader, wij danken U? Zoals in een gebed, waarin totaal niets beluisterd wordt van bidden en helemaal niet „van zijn nood en ellendigheid recht en grondig kennen”, zoals onze Heidelberger verklaart in zondag 45. Ook de farizeër ging op

naar de tempel om te bidden, maar het was alleen danken en dan voor het feit, dat hij toch zo goed deed en dat hij niet zo slecht was als die tollenaars en zondaren. Wat stond hij hoog met zichzelf.

De ware dankbaarheid wordt beoefend..... in de diepte, aan de voeten des Heeren, zoals Petrus op het schip, bij de wonderbare visvangst.

„Dankbaar zijn” wijst op de gezindheid van het hart, dat verbroken onder de weldaden voor de Heere buigt in het stof. „De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God, niet verachten”, Ps. 51 : 19.

Uit het gebroken hart vloeien voort de oprechte tranen van onwaardigheidsbesef, van schuldbesef, van ootmoed, maar ook van liefde vanwege het wonder, dat God met zulken nog te doen wil hebben. Zie het bij Mefiboseth aan ’s konings tafel, waar hij belijdt: wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond als ik ben?

Kent u ook die plaatsjes in uw leven?

De ware dankbaarheid openbaart zich tevens in de vruchten van het geloof, in heiligmaking. Wie iets van deze kostelijke gezindheid des harten mag kennen, zoals genoemd, zal ook van harte begeren de zonde en de wereld te haten en te vlieden en naar Gods geboden te wandelen. Er zijn wat z.g. dankers, maar die tegelijk met alles mee kunnen doen wat de wereld biedt en opdist. Er wordt wat goedgepraat onder het mom van „techniek” en „cultuur”, maar wat God in Zijn Woord beslist als zonde veroordeelt. We zeggen hiermee niet, dat de techniek en de cultuur op zichzelf zonde zijn, maar we bedoelen: wat ermede gedaan wordt.

Ook Gods kind beoefent niet altijd de ware dankbaarheid bij de Gode-welbehagelijke godsdienst. Dit zien we bij Jakob.

Toen Jakob terug mocht keren uit Mesopotamië, waar hij 20 jaren verkeerd had bij Laban, bouwde hij een altaar en schreef daarop: „De God Israëls is God”. Hij was hier alleszins godsdienstig en dankbaar. Maar God schreef boven dit altaar: „Doch Israël heeft Mijner niet gewild”. Waarom? Jakob was toch dankbaar voor al de weldaden, aan hem en de zijnen bewezen? Ja, zo dacht Jakob, maar dat altaar was Jakobs werk en niet Gods werk. Want wáár stelde hij dit altaar op? Wat had hij destijds beloofd bij Bethel? Helaas, neen! Hij verbleef in..... Sichem, een plaats waar de wereld zulk een funeste invloed kreeg op zijn dochter Dina. We kennen de droeve geschiedenis. En Jakob kwam in de grootste moeilijkheden. Maar God liet hem vastlopen. Het was wel door een diepe weg, maar noodzakelijk. Zelfs werden in zijn gezin de afgoden gevonden. O, Jakob had er nooit uitgekomen. Maar de Heere was ook hier weer de Eerste. Hij sprak tot Jakob: „Maak u op en trek op naar Bethel en woon aldaar en maak daar een altaar die God, Die u verscheen toen gij vluchtte voor het aangezicht van uw broeder Ezau”.

En toen heeft Jakob dit tweede altaar gebouwd en noemde die plaats: „El-Bethel”. Dit was GODS werk. Dit tweede altaar was Gode welbehagelijk. De oprichting ervan ging gepaard met het oprechte innerlijke werk der reformatie. Door de ijver der liefde en vreze des Heeren gedrongen, beval hij zijn gezin om de afgoden weg te doen, zich te reinigen en hun klederen te veranderen.

We zien hier de zuivere reformatie: terugkeer tot de waarachtige dienst des Heeren!

Meer dan ooit is zij ook nodig in onze tijd, die een christendom vertoont, dat naar de buitenzijde o zo godsdienstig is, maar dat in wezen niets anders is over het algemeen dan een EIGENWILLIGE godsdienst, waarbij men God wil dienen, maar „niet weet waarom”. God wat en de wereld wat, God wat doen en de mens wat doen tot zijn zaligheid. Het geloven maken tot een verkapt werkverbond. Gods Woord zoeken aan te passen aan eigen meningen!

O, hoe noodzakelijk is: zuiver onderscheidende prediking en onderwijs naar Gods Woord en de belijdenis der kerk!

„Ontwaak, noordenwind! en kom, gij zuidenwind! Doorwaai Uw hof, dat zijn specerijen uitvloeien! ”

Urk

v.L.

Kerkelijke berichten

Onze mede-redakteur Ds. C. Smits te Sliedrecht-Centrum heeft het beroep naar Clifton in de Verenigde Staten van Noord-Amerika aangenomen. In die gemeente, die al jarenlang vakant is, zal er blijdschap en dankbaarheid zijn, maar de gemeente, die Ds. Smits thans dient, zal hem node laten gaan. In drie perioden was Ds. Smits samen vele jaren aan Sliedrecht verbonden. Ook voor onze kerken in het algemeen betekent zijn vertrek een groot verlies. Wij zullen hem in onze kring eveneens missen. Hij neemt onder ons een gewaardeerde plaats in. We hopen, dat hij nog enige tijd voor de meditatie in ons blad kan zorgen. Te zijner tijd zal hij ook dit werk moeten neerleggen. De datum van het vertrek is nog niet bepaald. In verband met allerlei formaliteiten kan dit nog wel even duren.

In een vorig nummer wezen we er al op, dat verschillende kerkeraden bezwaren indienden tegen het synodale besluit omtrent het aktieve vrouwenkiesrecht. Het blijkt gewenst hierop nog even terug te komen en de bezwaren met name te noemen. Dit kan verhelderend werken voor hen, die menen, dat dit een onverschillige zaak is. We nemen hier over de motivering van de kerkeraad van Barendrecht:

1. dat van een Goddelijk recht of roeping der vrouw om aan de verkiezingen deel te nemen in de Heilige Schrift niets vermeld wordt;
2. dat voorzover de Heilige Schrift ons mededelingen geeft aangaande de medewerking der gemeenteleden bij de verkiezing van ambtsdragers blijkt, dat de apostelen daartoe alleen de mannen hebben opgeroepen (Hand. 1 : 16 en 6 : 3);
3. dat de stelling: „dat de positie, die de vrouw in de nieuw-testamentische gemeente van de Heere ontving, haar in staat stelt, zich onder de leiding van de kerkeraad, samen met de man niet alleen bij de approbatie, maar ook bij de verkiezing van ambtsdragers uit te spreken”, haar schriftuurlijke fundatie mist;
4. dat de Schriftplaatsen, die spreken van de plaats en de taak van de vrouw in de gemeente en waar door de apostel zó sterk de nadruk wordt gelegd op de orde, bij de schepping ingesteld voor de verhouding van man en vrouw, eer pleiten tegen dan voor het toekennen van het stemrecht aan de vrouw, omdat de vrouw daarbij als gelijke van de man optreedt (1 Kor. 11 : 3, Efeze 5 : 24);
5. dat de Schrift zich verzet in uitdrukkelijke voorschriften omtrent de orde in de gemeente tegen het spreken van de vrouw (1 Kor. 14 : 34, 35, 1 Tim. 2 : 11-13), en dat wij niet gerechtigd zijn deze voorschriften in de praktijk te negeren of tijdgebonden te verklaren (1 Kor. 4 : 17 en 7 : 17);
6. dat de verkiezing van ambtsdragers door de gemeente vanaf de eerste christelijke kerk door God gebruikt is om de regering in de kerk te verzekeren (Hand. 6 : 5, 14 : 23 en 15 : 22) en een daad van algemene regeermacht is. Zo werd het in de historie ook altijd gezien. Zie Calvijn, Voetius en Bouwman;
7. dat het toekennen van het kiesrecht aan de vrouw in strijd is met wat wij belijden in art. 32 van onze N.G.B.;
8. dat het besluit van de Synode van Hilversum de gewetens van velen in onze kerken bezwaart, die dit niet voor vast en bondig kunnen houden op grond van Schrift, belijdenis en kerkorde;
9. dat door dit besluit de eenheid der kerken ernstig is geschaad geworden;
10. dat door dit besluit genegeerd is, wat we belijden in art. 32 N.G.B.: „Zo nemen wij dan alleen aan, hetgeen dienstig is om eendrachtigheid en enigheid te voeden en te bewaren, en alles te onderhouden, in gehoorzaamheid Gods”;
11. dat het fakultatief stellen van deze zaak een bron van verwarring is voor heel ons kerkelijk leven, daar in de ene gemeente een zuster wel het kiesrecht wordt toegekend, en bij verhuizing naar een andere haar dit recht kan ontnomen worden;
12. dat het intrekken van dit besluit de gewetens niet bezwaren kan, omdat het niet hebben van het vrouwenkiesrecht niet in strijd is met Gods Woord.

Deze motivering spreekt voor zichzelf.

B.

VERENIGING VOOR CHRISTELIJK ONDERWIJS
OP REFORMATISCHE GRONDSLAG TE DORDRECHT

AANGIFTE VAN LEERLINGEN

voor de Ds. BALTHAZAR LYDIUSSCHOOL VOOR MAVO, STREEKSCHOOL voor DORDRECHT en OMGEVING, Singel 28, Dordrecht.

De school leidt op voor het MAVO 3 en MAVO 4 diploma.

Aanmelden bij de directeur:

C. J. HARTOG, Valeriusstraat 3, Dordrecht. Telef. huis: 01850-36156. Telef. school: 01850-42020.